

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2419/05
02.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", против решења туженог Министарства финансија Републике Србије 07 бр. 463-02-00387/2004 од 31.1.2005. године, уз учешће заинтересованих лица ББ и ВВ, и са заинтересованим лицем ГГ, у предмету изузимања грађевинског земљишта, у нејавној седници већа одржаној дана 02.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решење Одељења за привреду и финансије општине Сокобања бр. 462-7/04-02 од 18.10.2004. године, којим се у ставу I диспозитива усваја захтев ББ и поништава правноснажно решење Одељења за имовинске и комунално-стамбене послове Скупштине општине Сокобања бр. 462-52-3/79-05 од 14.12.1979. године, којом се изузима из поседа ранијег власника ДД неизграђено градско грађевинско земљиште означено као к.п. бр. 3273/1 (део) у површини од 0.20,06 ха, к.п. бр. аа у површини од 0.22,46 ха и к.п. бр. вв у површини од 0.05,66 ха КО ЋЋ у корист општине ЕЕ, за потребе "ЖЖ". Ставом II диспозитива ожалбеног решења је одређено да ће се имовинско-правни односи између заинтересованих странака регулисати пред Општинским судом у Сокобањи.

У тужби и допуни тужбе којом побија законитост оспореног решења тужилац истиче да је спорно земљиште изузето ради реализације ДУП-а блока "Центар" и да је то земљиште ушло у комплекс земљишта за изградњу хотела "ЗЗ". Међутим, према постојећем ГУП-у на том земљишту је предвиђено парковско зеленило, па сматра да је вештак у свом изјашњавању дао контрадикторне чињенице наводећи да нису изграђени објекти, а према плану ти објекти нису ни предвиђени. Такође указује да су по решењу о наслеђивању од 29.12.1986. године наследници иза покојног ДД супруга ВВ и синови ББ и ГГ, па сматра да постоји правни недостатак за вођење поступка за поништај решења о изузимању спорног земљишта, с обзиром да је подносилац захтева за поништај само ББ. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

Заинтересовано лице ВВ у одговору на тужбу истиче да су наводи тужбе неосновани, па предлаже да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице ББ у одговору на тужбу истиче да је тужба неоснована, па са разлога ближе означених у свом одговору предлаже да суд тужбу као неосновану одбије.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по налажењу Врховног суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога, што из списа предмета произлази да је првостепени орган решавајући по захтеву ББ, као правног следбеника ранијег сопственика на изузетом земљишту, за поништај правноснажног решења Одељења за имовинске и комунално-стамбене послове Скупштине општине Сокобања бр. 462-52-3/79-05 од 14.12.1979. године извршио увиђај на лицу места уз присуство вештака грађевинске струке и геометра, па је након извршене идентификације спорног земљишта од стране геометра, а на основу налаза и мишења вештака грађевинске струке од 10.9.2004. године утврђено да на изузетом земљишту нису изведени радови у циљу привођења истог намени за коју је изузето с обзиром да нису изграђени никакви грађевински објекти. Имајући у виду наведено, правилна је оцена туженог органа да је првостепени орган правилно закључио да су се стекли услови за примену одредбе чл. 86. ст. 7. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", бр.47/03), којом је прописано да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа ако корисник градског

решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа, ако корисник градског грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

Код оваквог стања ствари, Врховни суд је наводе тужбе оценио неоснованим и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање, нити је навео околности или доказе који нису цењени у управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари. Суд је посебно ценио навод тужбе да постоје правни недостаци за вођење поступка за поништај решења о изузимању спорног земљишта с обзиром да је подносилац захтева за поништај само један од законских наследника ранијег сопственика, па је нашао да је тај навод неоснован са разлога што, по оцени овог суда, у случају постојања више законских наследника довољно је да само један од њих поднесе захтев за поништај правноснажног решења о изузимању градског-грађевинског земљишта у смислу одредбе чл. 86. ст. 7. Закона о планирању и изградњи.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредбе чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 02.2.2006. године, У. 2419/05

Записничар, Председник већа – судија,

Гордана Богдановић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК